

22. nedjelja kroz godinu B



Budite vršitelji riječi, a ne samo slušatelji, zavaravajući sami sebe. (Jak 1,22)

Prvo čitanje

Ponovljeni zakon 4,1-2.6-8

Mojsije reče narodu: "A sada, Izraele, poslušaj zakone i uredbe kojima vas učim da biste ih vršili i tako poživjeli te unišili i zaposjeli zemlju koju vam daje Gospodin, Bog otaca vaših. Niti što nadodajite onome što vam zapovijedam, niti što od toga oduzimate; vršite zapovijedi Gospodina, Boga svojega, što vam ih dajem. Držite ih i vršite: to će u očima naroda biti vaša mudrost i vaša razboritost. Kad oni čuju za sve ove zakone, reći će: 'Samo je jedan narod mudar i pametan, a to je ovaj narod veliki.' Jer koji je to narod tako velik da bi mu bogovi bili tako blizu kao što je Gospodin, Bog naš, nama kad god ga zazovemo? Koji je to narod tako velik da bi imao zakone i uredbe pravedne kao što je sav ovaj Zakon koji ja danas stavljam pred vas?"

Drugo čitanje

Jakovljeva 1,17-18.21b-22.27

Braćo i sestre moji ljubljani! Svaki dobar dar, svaki savršen poklon odozgor je, silazi od Oca svjetlilâ u kom nema promjene ni sjene od mijene. Po svom naumu on nas porodi riječju Istine da budemo prvina neka njegovih stvorova. Sa svom krotkošću primite usađenu riječ koja ima moć spasiti duše vaše. Budite vršitelji riječi, a ne samo slušatelji, zavaravajući sami sebe. Bogoljubnost čista i neokaljana jest: zauzimati se za sirote i udovice u njihovoj nevolji, čuvati se neokaljanim od ovoga svijeta.

Evandjelje

Marko 7,1-8.14-15.21-23

U ono vrijeme: Skupe se oko Isusa farizeji i neki od pismoznanaca koji dođoše iz Jeruzalema. I opaze da neki njegovi učenici jedu kruh nečistih, to jest neopranih ruku. A farizeji i svi Židovi ne jedu ako prije temeljito ne operu ruke; drže se predaje starih. Niti s trga što jedu ako prije ne operu. Mnogo toga još ima što zbog predaje drže: pranje čaša, vrčeva i lonaca. Zato farizeji i pismoznanci upitaju Isusa: "Zašto tvoji učenici ne postupaju po predaji starih, nego nečistih ruku blaguju?"

A on im reče: "Dobro prorokova Izaija o vama, licemjeri, kad napisa: 'Ovaj me narod usnama časti, a srce mu je daleko od mene. Uzalud me štujete naučavajući nauke – uredbu ljudske.' Napustili ste zapovijed Božju, a držite se predaje ljudske." Tada ponovno dozove mnoštvo i stane govoriti: "Poslušajte me svi i razumijte! Ništa što izvana ulazi u čovjeka ne može ga onečistiti, nego što iz čovjeka izlazi – to ga onečišćuje. Tä iznutra, iz srca čovječjega, izlaze zle namisli, bludništva, krađe, ubojstva, preljubi, lakomstva, opakosti, prijevara, razuzdanost, zlo oko, psovka, uznositost, bezumlje. Sva ta zla iznutra izlaze i onečišćuju čovjeka."

Za razmišljanje

Nad čitanja današnje nedjelje mogao bi se staviti kao naslov pojam "poslušnost". Daleko od toga da se pri tom radi o slijepom izvršavanju zapovijedi. Štoviše, poslušnost je veoma aktivno, kreativno djelovanje. Na temelju današnjih čitanja možemo prepoznati bitne stupnjeve ispravno shvaćene poslušnosti.

– Ponajprije, važna je spremnost na **slušanje**, jer bez slušanja Božje volje nema praktičnog vjerovanja. U prvom čitanju je naglašeno to slušanje: "Čuj Izraele...". Veliki likovi Starog zavjeta, kao Abraham, Noa, Mojsije, proroci... bili su u prvom redu ljudi koji su nastojali biti otvoreni prema Božjoj riječi.

– Slušanje je prvi korak, ali ono samo nije dovoljno. Ako želimo da riječ koju smo čuli u nama nešto pokrene, ona mora prožeti čitavo naše biće. Ona mora, kao što kaže drugo čitanje, u **nas biti usađeno**, u našem životu pustiti korijenje. Riječ koja dolazi izvana mora proći svoj put kroz naše misli, osjećaje i kroz našu volju. Božja riječ mora u nama postati čovjekom. Postoje dva kriterija za taj proces koje Jakov spominje u drugom čitanju. Prožeti smo riječju onda kad na nas svjetska mjerila više nemaju utjecaja ("čuvati samoga sebe čistim od ovoga svijeta") i kad ljudima, posebno onima bez budućnosti ("sirote i udovice") omogućavamo život.

– Poslije slušanja i prisvajanja (1. i 2. čitanje) slijedi konačno **djelovanje**. Djelovanje je vidljivi odraz naše poslušnosti prema Bogu, ali i izvor nesporazuma. Poslušnost kao slijepo izvršavanje zapovijedi i zakona degradira čovjeka tako da od njega pravi stroj. Prava poslušnost je nešto potpuno drugo nego mentalitet zapovijed-je-zapovijed. S tim u vezi Isus upotrebljava odgovarajući izraz: on govori o narodu koji ga časti usnama, ali ne i srcem. Pri tom treba spomenuti da farizeji principijelno nisu u krivu. Njihovi su propisi i običaji nastali iz nastojanja da se vjera i život spoje u jednu cjelinu. No problem je bio to što su se u mnogočemu ta prva dva koraka izgubila. Njihova vjernost zakonu nije imala više one slobode odlučivanja za Boga. A upravo ta unutarnja odluka jest to što se mora izraziti u vanjskom djelovanju i u obredima. Sloboda pak nije samovolja, nije neobuzdanost bez granica. Onaj tko prekoračuje unutarnji Božji zakon, pokazuje se, doduše, kao da živi svoju slobodu, ali u stvarnosti biva sve više robom neurednih utjecaja i požuda, koji sve više potkapaju njegovu istinsku slobodu. Uistinu slobodan, a time i poslušan ("poslušnost" dolazi od "slušati") jest čovjek koji pažljivo nastoji čuti Božju riječ, koji onda odvagne što Bog u konkretnoj situaciji želi od njega, i koji onda i učini ono što je u njegovu srcu dozrelo kao ono što se ima učiniti.